

Taja Kramberger

Prozorna zavetišča

I.

Nežno plapolajo plitvi izdihi dni v zimo
ponedeljka, -8.

Meteorološki klic neurja. Noč je
sklonjena

in se opira na komolce,
kakor labod ljubkuje Ledo. Z eno roko
v Firencah, z drugo v pesmi.

Iskanje nezasičenih prostorov. Potujem nepremično,
vrtinec v kripti,

votivno enakonočje v šobi,
ki čaka na vodometa podob.

Ta pena pod nogami,
te bele plavuti Hada, ki se tope v
pasje tačke,

to krotko perje decembra,
ki se ugreza v metope in

si ga na hrbet naloži Enej, ko brodi
po brezdušni preriji in razblini zid s
pogledom.

Si dopustim sprehod, poln možnosti

beline, še pred rojstvom sonca, da me prekrije svit s
svojim spominom kakor zarja.

Plundra je neskončno užaloščeni sneg, ki
se razjoče ob tisti pesmi,

o gluhi bratje.

Marcar.

Kako se veže krik na krik,
minuli zrak s slovesnostjo ozračja,
stopinja v snegu z mojim korakom,
pod srepečim sojem kandelabra,
in govori

z glasom smrtno ranjene zveri,
z milino, ki dopušča zvezdni spust delfinov,
dragulje,

raztrošene po tleh,
zdrobljene vrče v vihri zavetja,
ki se brez trušča uležajo med bele rjuhe,
v cvet satovja razpetih jader.

Ne kakaj ne kanu ne vesta,
da so vijolice oranžne in zimzelenje odteka
v slap Rinka.

Tudi pod listjem je svetloba.
Obstoj je sam na sebi radost,
o tihi sloves drobne kretnje, ki popravi
puli otroku, in vzletijo
lastovice na jug.

Ne mine dan ne noč brez
smrtne rane, ki nas ohranja pri življenju. Vsa zima
se pogrezne vanjo,

gotovo zima, začasna svoboda oblakov,
da se znebijo teže in jo vržejo na zemljo,
gotovo zima, krvavi rudnik ledeniških brezen,
ki zakadi počasnost v plaz,
se pogrezne vanjo.

El sol se pone,

ker je trudna zemlja,
ker je trudna zemlja in
kako bi se vam zdelo, če bi nekdo
kar naprej hodil po vaših plečih?

II.

In znova sanje, *Great Plains*,
sneg je insignija,

živahnost vitraža,
rezka strmina grla,
razprti prsti, dva po dva in
la exactitud, pokrov motorja, ki poskoči
v ustekleničeno zavetje.
Opazujem telo nekoga, ki drži moj svinčnik in
nekaj beleži.

Marcar.

Kako so ustnice
priprte in rujejo korenine iz možganov,
poštna kočija usmerja misli v delirij srebrnih vej.

Darovanje svetlobe nepremagljivemu soncu.

Kako vzklikne pogled, ko trči ob obalo,
o strašno,

navzočnost angelov na profilu diadema
in trepalnice ljubkujejo predmete,

pločnik na ozadju morja,
avtomobilsko hupo, otožna debela ob vznožju gora.
Pomeni delajo kraval, bežijo v višine geometrijskih likov.
Malenkostne tvorbe kot kokosovo mleko. Podpletene kite
in fige v fuge. Se odkruši lubje in ljubim,

jaz ljubim, ko božam črke.

Ich überquere,

to je zebra med dnevom in nočjo,
klin, ki je lijak na belo platno, naj
satira iztiri iz tira. Tako

pomeni delajo prevale v Kalistovih katakombah,
in arijanci, arijanci,

Wulfila, ki vztrajaš,

precejajo svet

in biti zmrznjen.

Podložene rokavice, aritmetika mraza
leze vame.

Nič posebnega ni tu, razen veselja
do uskladiščenja pomarančevcev in podobnih
drobnih sadežev

v naslonjala pletenih gugalnikov.

Nič posebnega ni tu, razen nežnosti kraguljčkov
v beli čipkasti ravani bakroreza.

Prav nič posebnega,

le vztrajno me zapisujejo te misli,

raztapljajo viskozno zgodovino krvi,
kakor nekakšen kanon, sprožena ost,
šviginejo kot šibra

in se zajejo v milost.

Kaj je nežnost za nekoga, ki brcne psa,

kaj za tistega, ki ga v snu dotaknejo Praksitelovi obrazi?

Kaj delaš, Jure Detela, ravno zdaj,
v srebru stkan od vzhoda do zahoda,

se pogovarjaš z jeleni, s taščicami,

Constablom in skupaj slikata, da barve kapljajo
skozi nebesni prah žuželk

na mene?

Ja, prav imaš, tudi krik je logika sveta.

La medida matinal.

Le besede imajo

to moč, da nekatere stvari odnesejo s seboj
pod pazduho.
Le besede ostanejo.
Ne zgodovina.

III.

Sneg, zakaj ubijaš drevesa, zakaj,
o, sneg?! Orjaško dno popoldneva sije
skozi sonce in ga preglasi
in nič se ne zgodi,
no pasa nada,
le luna štopa po nebu, da bi zvečer vzšla
na pravem mestu. Okrogli ščit,
ki dežuješ svetlobo,
ne potrebuješ izostrenih kopij.
Približujem se, škrlatni gozd ledine in
listja ni,
le debla so predano krotka v strahu,
da jih ne potolče k tlom. Nemara ranim temnordeče
ustnice globokih korenin. Ni pomoči.
Navihanim deklicam v roza
kopalkah pokažeš noge za žabico, pozneje
hrbtno. Pomagaš z dilco.
Tako drsim, in če dovolj ne
penim gladine, mi noge potonejo
in dišim po kloru.
S kakšnim truščem se valijo krokarji
po nebu. Prepeličje zrenje. Prisluhni vejam,
ugonobljena teža belih isker,
ponoči drvijo prek goščav drobni cilindri.

Snežna bitja, razbežane kepe grške mitologije,
ne morem si pomagati,
sredi seminarske naloge, o Bakh, se spomnim na konja
Rosinanta, ki je požrl
vse begonije, in na Lupinico in Matisse,
še dobro, da mi stojiš ob strani. Beli kosmiči
za igluje. *Ninamuit people. Trgovina kula, non-stop.*
O bambus, kanele, lokvanj, žabji paglavci,
v Kopru redko zapade sneg,
slaba obutev

preveša morje v smeh snežakov in korenje,
ki si nos.

Izpove se Avguštin. *Credo ut intelligam.*
S sajami izpolnjen strop, obrišem, a
vmes drčijo sanje,
negibno plešejo potresi, rjove Arpova zvezda
in je presojno njeno belo zapestje.

Nobene bojazljivosti ni v blagih pogledih,
raztrgati srce v nežnost in nerodnost, ki
si jasna, in obred
na sinjem nebu cvetja, kjer počije pogled. Brez
naglice drvim, počasi kot le kaj, da vidim
svet v srebrni raztopini. Plahost in nepredanost,
merili statike.

ki pogubno zarijeta sulice v besedo
in šprica naokrog neomadeževana kri.
O smešna skromnost razpolaganja z zavestjo,
o vednost
o majhnih skratih, paloografiji, drevesnih
letnicah, individuaciji in suhih slivah.
Ne se vseprek za vsako ceno poganjati
v vroče vrelce kot makake. Ranjen vinograd v bakru,
ki si dosleden kot suša dežja.
Smrčki kamnov so vlažni. Ko se jih dotakneš,
te sprejmejo medse. Ni prestiža v razpokah

dlani, le reliefna veličina v šapi medvedka,
ko liže med.

Vseobsežnost, zamah, brezhibna opna, ki
usidra pogled in ne popušča.

Zakaj bi zdaj ne rekla:

ne bi mogla reči, kaj je to,

ampak čisto blizu sem nečemu.

Nekaj me vleče ven kot

žvečilni gumi, spretno pripopan pod šolsko

klopjo. Nitka se pretrga. *Marcar.*

Nekomu dolgujem jutrišnje jutro,

prozorna zavetišča.

Ne vem še komu.
